

BÉKEHARANG

APÓSPÓKI METHODISTA EGYHÁZ HAVI KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 PENGŐ 40 FILLÉR. A MELLÉKLET 80 FILLÉR. AMERIKÁBAN AZ ELŐFIZETÉSI DIJ PORTÓVAL EGYÜTT 2 DOLLÁR. TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:

WALLRABENSTEIN JAKAB, NYIREGYHÁZA, DESSEWFFY-TÉR 10.

Aranydeszkák.

(Folytatás.)

A hevederfa.

Miudezek után akáclázból hevederfákat készítenek, amelyek összetartják a deszkákat, ugyanarra, hogy nem válhatnak többé el egymástól, hanem együtt kell maradniok.

Mit jelent a hevederfa? Jelenti a testvéri szeretetet. Fenséges dolog, ha ez a szeretet köti össze az egyes tagokat.

Bírod-e ezt a szeretetet? Pál az efezusiaknak azt írja, hogy hallott a Jézusban való hitükről és az összes testvérek iránti szeretetükről. (Ef. 1 15.) Sokszor össze tévesztik az „összes testvérek” iránti szeretetet, az „egyes testvérek” iránti szeretettel!

Talán te magad is így jártál már? Az egyik testvérrel rokonszenvezted, ezt szeretted. A másik azonban ellenszenves volt, hát kerüled. Vajjon ez az „összes testvérek” iránti szeretet volt? Oh nem, az „összes testvérek” iránti szeretet tényleg mindenkinek szól, egy a rokonszenveseknek, mint az ellenszenveseknek, azoknak, akik velünk egy nézetben vannak, valamint azoknak, akik ellenkező nézetben vannak. Annak sokszor örültem, hogy nem kell mindnyájunknak egy és ugyanazon nézetben lennünk, de mindnyájunknak egyeknek kell lennünk az önfeláldozó szeretetben. „Azon indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is.” Ez az indulat pedig az volt, hogy Jézus egy elveszett világ iránti szeretetből öntött szolgáló formát! Birjuk-e már a Krisztus indulatját?

Oh, kérjük az Urat, hogy a szeretetnek hevederfája által kössön össze minket az összes hívő testvérekkel. Kérjük az Urat, hogy ezt a szeretetet öntse lelkünkbe az Ő Szent lelke által!

Egykoron a pogányok azt a bizonysgot tették a keresztyénekről: „Mily nagyon szeretik egymást?” És ma? Ma hiába keresük ezt a szeretetet az Isten népe közt. Szakadást és pártoskodást látunk az egyes felekezetek és gyülekezetek közt. A folyóiratokban is egymást marják, fálják. Isten legyen nekünk

irgalmas ezen szeretetlenségünk miatt. Oh bár ne botránkoztatnók meg a világot ezen viselkedésünkkel, hanem inkább tudnánk jó példa lenni az igazi keresztyénségben!

Ugyebár, ha szeretünk valakit, akkor azzal szívesen vagyunk együtt. Ez magától értődik. Sajnos, Isten országában sokszor nem értődik magától. Sokan azt állítják, hogy minden hívőt egyformán szeretnek, de a valóságban egyet-kettőt elkerülnek. Ha pedig egykét testvért elkerülnek akkor ez szeretet? Nem, ez csak szájjal vallott, de cselekedettel nem bizonyított szeretet!

Ha valakit szeretünk, akkor háta megelt nem beszélünk róla rosszat. Ez kizárt dolog. De az Isten gyülekezetében ez naponta előfordul. A hívők sokszor még nem lért emberek jelenlétében is szapulják egymást! Nem szomorú dolog ez? Te sohasem követted el ezt a bűnt?

Ha az ember szeret valakit, akkor az illetőért aggódik s az illetővel törődik. Így van ez a jegyeseknél, házastársaknál, jó barátoknál. De Isten országában a hívők igen sokszor csak önmagukra gondolnak. Az foglalkoztat igen sokakat, hogy a kellő tiszteletben, kitüntetésben s dicső elismerésben részesüljenek! Kérdem: szeret-e ez? Nem, ez a legnagyobb önzés! Oh, még hívő körökben is nagy az önzés! Az „Én” és mindig az „Én.” Ahol az „Én” uralkodik, ott nem lehet szeretet. Bár keresztele meg minket az Isten a szeretetnek keresztségével!

Erre óriási szükségünk van! De a szeretet csak akkor költözködhetik a szívünkbe, ha az „Én” már künn van a szívünkben. Azért nem volt bennünk szeretet, mert még oly sok önzés volt bennünk. Előbb szívünkben helyet kell készítenünk, hogy Isten beleönthesse a szeretetet. Az önzést és az öndicsőítést dobjuk ki a szívünkben!

Vajha a testvéri szeretet köteleke úgy egyesítene minket, hogy nem is tudnánk már másképp meglenni, mint egymást szeretni! Még akkor is szeretni, ha szeretetünket halátlansággal s rosszindulattal is viszonzóknak!

Lám, így szeretett Jézus! Csak gondold el, hogyan bántak vele ellenségei: a főpapok,

aztán Pontius Pilátus? Nos és Jézus mit tett? Jézus szerette őket! Így imádkozott értük: „Atyám bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!” Ime ilyen a megbocsájító szeretet! Szeretet, mely a legnagyobb ellenséggel szemben gyakoroltatott!

Tanítványait is nagyon szerette! Pedig mennyit bajlódott velük s hányszor szomorították meg! Mégis mindvégig igazán szerette őket! Jézus nem azt nézte, hogy azok az emberek, akiket szeretett, szeretetreméltók voltak-e. Ő szerette őket, mert más nem tehetett. Az ő lénye szeretet volt.

Mi pedig? Mi előbb mindig azt nézzük, hogy az illető, akit szeretünk, milyen velünk szemben: barátságos-e, vagy sem? Ha ridegen közeledik felénk, akkor mi is zárkózott szívvel fogadjuk.

Bizonyára megfigyelted már a csigát? Olyan csigára gondolok, amelyik magával viszi a házát. Szemeit maga előtt viszi a két tapogatóján. Ha valami csekélységhez hozzáér, rögtön behuzza tapogatóját s ha valaki még ezután is hozzáérne, s izgatná, akkor egészen behúzódik a házába, mintha csak azt akarná mondani: „De rossz a világ! Nem akarok róla tudni! Félreismernek! Inkább egymagamra maradok!” Oh, hányszor hasonlítottunk mi magunk is a csigához. S mi is sértődötten s lehangolva visszahúzódtunk, ha megsértettek, avagy megbántottak. Azt mondtuk mi is: „Engem sánkisem ért meg. Mindenki félreért. Vissza

vonulok mindentől.” Ime, elkeseredéssel elzárkózál a világtól!

Szegény csiga! Vajjon ez a szeretetnek a képe-e? Semmiképen. Ez a szeretetnek a karikatúrája.

Nem akarsz ezen változtatni? Nem akard önző életedet fetadni s igazán megnyitni szivedet a szeretet számára?

Ime ugy fogja megismerni a világ, hogy Jézus tanítványai vagyunk, ha szeretjük egymást. Ezzel tartozunk a világnak, hogy a szeretet gyakorlása által megmutassuk neki, hogy mi Isten gyermekei vagyunk. Ne feledd ezt el! Telj meg szeretettel, úgyhogy más ne is telhess, csak szeretni. Amint az apostol is mondotta: A Krisztus szerelme szorongat minket!

Tegyük fel, hogy itt állna egy üveg méz. Valaki durva kézzel hozzáér, úgyhogy nemcsak megreped az üveg, de egy jókora lyuk is támad rajta. Mi fog kifolyni belőle? Csak édes méz, semmi más!

Lám, kedves lélek, ha te szeretettel vagy tele, akkor rosszul bánhatnak veled, durván megsérthetnek, még sem jöhet belőled más, csak szeretet. Nemde?

Ismerjük már fel a mi gyarlóságunkat s szegénységünket. Jézus az ő szeretetének gazdagságából bőven akar adni, csak fogadjuk le s nem leszünk szegények.

Azt hiszem, te is, meg én is, rászorulunk arra, hogy az ő szeretetét elfogadva, másoknak is adhassunk belőle! (Vége köv.)

Egyedül a nagyvilágon.

(Folytatás.)

VIII.

Oliver és Dolly minden vasárnap meglátogatták Carlyt és a kis gyermekotthonban hamarosan otthonosan érezték magukat, oly annyira, hogy az majdnem ép oly kedves volt nekik, mint saját lakásuk. Carly állapota bár hamar javult, mégis hetek teltek el, míg az orvos végre megengedte, hogy felkelhessen és fáradságos foglalkozásához visszatérhessen. Eleinte hasznos munkálatokkal foglalkoztatták és Carly örült a sok újonnan tanult dolognak, melyeknek egykor még jó hasznát fogja venni. De egyszer eljött az a nap mikor el kellett hagynia e kedves és biztos kis fészket. Mielőtt távozott, Raleigh ur, ki időközben gyakran meglátogatta Carlyt, még egyszer felkereste őt. Carly, ki kék kis matróz öltönyében, csinosan fésült hajával és tiszta, ápolat, kedves kis arcával igen megnyerő, csinos gyermek volt, boldog mosollyal fogadta őt.

„Károly” mondotta Raleigh ur, ő volt az egyedüli ki Carlyt ezen komoly néven szólította „mi a szándékod, ha most elhagyod a gyermekotthont?”

„Valószínűleg újra uccát seprek majd” válaszolta szomorúan Carly.

„Jobbat tudok a számodra” mondotta jóakarattal barátja. „Nővéremnek nagy birtoka van itt London közelében és neki szüksége volna egy kis fiura, aki a kertésznek segédkezne és kisebb-nagyobb beszerzéseket eszközölné. Megígérte, hogy teljes ellátást és ruhát ad ezért és két évig iskolába is járhat. Később rendes fizetést is kapnál.

Carly szívdobogva hallgatta mindezt, szeméi csillogtak s élvezettel kapott volna e ritka ajánlat után — ha — nem lett volna Oliver és Dolly.

Egy pillanatig habozott még, aztán biztos, nyugodt hangon így szólt: „Nekem nagyon, nagyon jó volna ez és én szíves örömmel intéznék el mindent annak a jószívű hölgynek, — de — én nem mehetek el Londonból, mert mit csinálna nélkülem Oliver és Dolly? A kis leány halálra busulná magát és Oliver rövid időn belül tönkre menne, hiszen így is mindenki megcsalja őt. Ő már oly feledékeny, hogy még a fejét is elveszítené, ha nem volna a nyakához nőve. Nem, nem, én nem hagyhatom el őket, a saját jólétemért. Már nekem itt kell maradnom, de azért mégis igen-igen köszönöm jóindulatát kedves Raleigh ur.

Carly annyira megfontolt komolysággal

„Kik Magyarországon a bibliaterjesztők?”

Az „Óráló” politikai társadalmi és hetilap 1927. évi jun. 18-iki és 25-iki száma fentírtim alatt foglalkozik a bibliának hazánkban való terjesztésével. Mindkét cikk oly csunya színvonalú tünteti fel azon testületeket, melyek eddig bibliaterjesztés szép munkáját végezték, hogy a jobbérzésű embert fájdalommal tölti el az a szeretetlenség és szűkkeblűség, mely az Óráló szerkesztőjének cikkében foglaltatik. Igaz, a támadás és szeretetlen kritika a baptistáknak s azoknak szól, akiknek vannak alkalmazottjaik a Brit és Külföldi Bibliatársulatoknál. A bibliatársulatnál jelenleg nincsen metódista vallású alkalmazott Cikkirő mikor a bibliaterjesztésről ír, igazi „szektás” álláspontot helyezkedik. Elvitathatatlan tény, hogy a Brit és Külföldi Bibliatársulat az egész világon kiváló hírnévnek örvend. Az Órálóé lett a dicsőség, hogy erről a társulatról ilyen hangnemen írjon, amilyenben írt. Igaz, hogy a katolikus egyház nem egyszer ugyanilyen hangon kritizálta ezt a nemes társulatot.

Lehet, hogy az Óráló tőlük tanulta meg ezt a hangnemet. Nem akarjuk elhallgatni, hogy a Bibliatársulatnak elnöke Londonban egy wesleyanus-methodista lelkész: Dr. Ritson. A művelt Angliában minden jó munkát elismernek, eltekintve attól, hogy kik végzik. Sok-

kal jobban örültünk volna, ha az Óráló egy kis elismeréssel adózott volna a baptistáknak azért az igazán nagy szolgálatért, amit a biblia terjesztésével a hazai keresztyénségnek tettek. A bibliaterjesztés nagy önfeláldozást kíván s ezt meghozták a baptista bibliaterjesztők. Legyen emléküik áldott!

Mi is felvetjük a kérdést: Mért állított a nagy magyar református egyház oly kevés bibliakolportört a munkába? Talán nem volt neki bibliailag gondolkodó s bibliailag munkálkodó embere? Évtizedes lelképásztori tapasztalataim alapján mondhatom, hogy az annyira lenézett s megvetett „szektás” emberek között még egyetlen egyet sem találtam, aki a bibliát kigunyolta, vagy kritizálta volna, avagy tagadta. Nagyon jó lenne, ha az Óráló cikkirője egyszer incognito elmenne a hazai református körökbe s meghallgatná, mit beszélnek a bibliáról. Meghallaná azt, hogyan mulatnak s hogyan figurázzák ki a teremtésről, az özönvizről, a szeplőtlen fogantatásról, a feltámadásról s a Jézus visszajöveteléről szóló bibliai történeteket. Ekkor megértené azt, hogy ilyen miljöben nem teremhetnek bibliakolportörök. Mi örülünk a református egyházban észlelhető ébredésnek, de fentti tényeket nem lehet letagadni. Hogy a bibliaterjesztők legnagyobb része a „szekták”-ból kerül ki, az arra vezethető vissza, hogy a szekták lelkük mélyéből tisztelve szeretik a bibliát.

Szívvel örülnénk annak, ha a hazai refor-

mondotta mindezt, hogy Raleigh ur meghatótan hallgatta, de mielőtt tervét, hogy a fiun valamiképp segítsen még teljesen elejtette volna, megkérdezte tőle:

„Mi köt úgy az öreghez Carly, mit tett érted? vagy rokonod talán?”

„Nem, nem rokonom” válaszolt Carly „nekem senkim sincsen az egész világon.

De Oliver nagy szeretettel vett házába, megengedte, hogy üzletében az asztal alatt hálhassak s ezt akkor tette, a mikor annyit sem kerestem, hogy a menhelyen hálhattam volna és az uccán kellett töltenem az éjszakát. Én szeretem őt és a kis Dollyt és náluk akarok maradni, még ha öreg koromig is csak uccaseprő leszek. S aztán meg Oliver ur oly gyakran kért számomra segítséget az Úrtól s ezt más bizony nem tenné meg értem.”

„Melyik Úrtól?” kérdezte Raleigh.

„Éttől” mondotta halkan Charly és rámutatott egy Krisztus képre, mely ágya fölött a falon csüngött. „Én tudom, hogy jobb ha náluk maradok.” mondotta aztán szilárd hangon.

„Igazad van fiam” volt a meghatott válasz „így természetesen nem marad más hátra, mint egyelőre munkádat folytatni, míg jobbat találod számodra. Az „Ur” fizesse meg neked ezerszeresen ezt a ragaszkodó, hűség szer-

tetedet. De milyen jól áll neked ez a kék öltöny, csak most veszem észre rajtad.”

„Kölcson kaptam, a mig itt vagyok az otthonban és képzelje éppen most mondotta Mária nővér, hogy ezentul az enyém lesz, az otthon nekem ajándékozza, úgy örülök, hogy Dolly megláthat benne, most már Sarolta néni sem lehet elégedetlen velem és jó lelkiismerettel mehetek Dollyval sétálni ezentul.”

Másnap boldog öröm vonult be Oliver sötét kis lakásába. Dolly ugyan zavartan üdvözölte Carlyt, ki kék új öltönyében szokatlan volt neki. Hiszen ő Carlyját mindig csak rongyosan és mezitelen lábakkal látta ezelőtt s most a szép kis matröz öltönyben a fényes gombokkal oly idegen volt neki a tiszta arcú és tiszta kezű szép kis fiu. De zavara nem sokáig tartott, csakhamar Carly nyakába csimpaszkodott és csodálta a szép horgonyos arany gombokat.

Fekvőhelye is megváltozott. Sarolta néni aki időközben igen megszerette Carlyt, egy matraccal lepte meg, úgy, hogy a kis zug nemcsak kedvesebbnek, de puhábbnak és melegbnek tűnt fel a fiunak, mint ágyacskája a gyermekkorházban. Az uccaseprés persze nem izlett neki többé. Kényelmetlenül érezte magát régi, bár gondosan foltozott öltönyében és

mátus egyház nagyon sok bibliaterjesztőt alkalmazna. A mai erkölcsi sötétségnek világosságra van szüksége, még pedig egy jobb világból való világosságra. A népnek szüksége van az Élet kenyerére. A nagy Goethe mondja: „Minden nemzetnek a biblia által fog megiffodni. Egy népnek élete és ereje mindig attól függ, milyen állást foglal el a bibliával szemben.“ Minket nagyon érdekelne, vajon milyen árban és mennyi bibliát terjesztenek majd hazánkban, ha egyszer nem Angliából, a „szektáktól, mint az idegen fajok gyűjtő és megőrző medencéiből“ jönnek az olcsó előállításához és terjesztéséhez szükséges anyagi eszközök.

Cikkirő gyűlölete a „szekták“ iránt szinte határtalan. Ha ilyen cikkek külföldre kerülnek, s ott elolvassák, feltétlenül sokat ártanak a magyarságnak. Pláne, ha reformátusokról jönnek, akkor annál többet ártanak, mert a református egyháztól éppen a külföldön más hangnemet várnak, mivel a református egyház története s rokon volta külföldi nagy egyház-szervezetekkel eddig nem mutatkozott ilyen elfogulnak s türelmetlennek, mint az Órálló szerkesztője.

Előttünk érthetetlen, miért támadja az Órálló szerkesztője a hazai methodista munkát? Nekünk is vannak, éppen úgy, mint a református egyháznak: magyar és németnyelvű gyülekezeteink. Vagy talán a németül beszélő reformátusok nem éppen olyan jó hazafiak, mint a magyarul beszélők? A magyar történe-

a szegénypirja lepte el olykor, olykor arcát, ha a járókellők jobban szemügyre vették őt. Nem is keresett sokat mostanában, mert bizony a száraz időben senki sem találta szükségesnek munkáját. S ami ennél még rosszabb volt az élelmes Tommy, ki őt egész váratlanul felfedezte munkájánál, gyakran kereste fel és gúnyolta Carlyt lealacsonyító munkájáért.

De minden gondját és baját elfelejtette, mihelyt este Oliver küszöbét állépte. Dolly nyájas kedvessége, Oliver buzgó fáradozása, hogy őt írni és olvasni megtanítsa, teljesen kibékítették sorsával. Dolly is vele tanult, de Carly csakhamar tulszárnyalta őt a tudásban, mert bizony a kis leány játéknak vette a tanulást, nem igen haladt előre, de őt ezért meginteni sem Olivernek, sem Carlynak eszébe sem jutott.

Néha, néha nagy ritkán érkezett egy levél Indiából. De a hazajövetelről egyikben sem volt szó, s ennek csak örült Oliver, mert bizony Dolly nélkül el sem tudta képzelni az élelet. Egy ízben Mary azt írta, hogy kis leánya született, aki teljesen Dollynak hasonmása, de ezt elképzelni sem Oliver, sem Carly nem tudták, mert szerintük ily kedves, csinos jó kis leány nem létezhetett több a világon.

(Folyt. köv.)

lem számos jó bizonyítványt állít ki a hazai német elemnek a magyarsághoz való igazi szeretetéről. Széll Kálmánnak igaza volt, amikor azt mondta: Nem nézem azt, hogy valakinek a nyelve magyar-e, csak a szive legyen az! Vagy talán mégis a katolikusoknak van igazuk, mikor azt mondják, (s erről sokat olvashattunk csak nem is oly régen) hogy csak a katolikus az igazi magyar; a protestantizmus külföldi palánta? De lehetne Szent István pogány ellenfeivel is tartanunk s azt mondanunk, hogy maga a keresztyenség idegen valami, „nemzetközi kalandorok“ plántálták be Magyarországra, s ezek „idegen faji érdeket“ szolgálnak a magyarok kárára.

Igy csak a túlfűtött nacionalizmus s konfessionalizmus beszélhet, ez pedig sohasem objektív s sohasem használ. Többet ront, mint épít. A magyarok vezető embereinek mindig az volt a hírük, hogy téglátókörrük s ez csak javára vált hazánknak. Bár adna az Isten hazánknak ma is sok oly széleslátókörű vezető embert.

Hazánkban egyetlen egy olyan gyülekezete van a methodista egyháznak, melyben egy külföldi lelkész szolgál. Összes többi gyülekezeteinket magyar állampolgárok vezetik. A német gyülekezetnek tagjai azonban legnagyobbbrészt szintén külföldiek, németországiai, ausztriaiak, svájciak, akiket hivatásuk hozott hazánkba. Ezekről azt állítani, hogy „tisztá faji politikát folytatnak a magyarok kárára“, igen merész állítás, vagy élénk fantáziának szüleménye. Tudunkkal külföldön élő magyarok is szerveznek egyházközségeket s anyanyelvükön imádják Istent s azért még sem pellengérezik ki őket, mint olyanokat, akik az illető országnak egyenesen kárára vannak.

Kérdem: árt-e az egy fiatal egyházszervezetnek, ha tapasztalt, kipróbált külföldi vezetője van s a külföldön sok jó barátja? Árt-e az a református egyháznak, hogy Budapesten van egy német református egyházközsége, melyben a lelkész külföldi? Avagy fennakadtak-e azon Amerikában, ha az ottani magyar egyházközségek Magyarországról hozattak maguknak lelkészeket, espereseket? Ellenkezőleg. Amerika a külföldről Amerikába utazó s ott letelepedő lelkészeknek még beutazási kedvezményeket is ad.

Csak a közelmúlt mutatja, mennyit tud éppen egy külföldi ember használni egy igazságtalanul megcsönkített országnak. Rothermere lord hazánknak kimondhatatlan nagy szolgálatot tett. Pedig ő is a „szekták“ hazájába való, ahol a Bogdán Gyula által megtámadott baptistáknak és methodistáknak igen fontos összeköttetések vannak. Ezen összeköttetéseket azonban nem szabad úgy kezelni, ahogyan az Órálló teszi, hanem úgy, ahogy a bibliás Hegedűs Lóránd hangsúlyozza ugyyszólván minden egyes cikkében. Igen ajánlatos lenne, ha Bogdán Gyula ur csak 10 percig beszélgetne

a református egyháznak e nagy fiával. Tudom, hogy akkor elállna attól a tervétől, hogy „minden erejével harcolni fog amellett, hogy a bibliaterjesztés a „szekták” kezéből a történelmi egyház kezébe kerüljön.” Vajjon a tekintélyes számot kérvő hazai lutheránusok ehhez mit szólnak majd, hogy kizárólag Bogdán Gyula okkupálja magának a bibliaterjesztés jogát?

Alulírottak az utolsó hat év alatt bőven volt alkalma a külföldön felvilágosító előadásokat tartani Magyarországról. Mindannyiszor rámutattam Magyarországot ezeréves történetére jelen nehéz helyzetére s igyekeztem hazánknak megértő, segíteni kész barátokat szerezni. Persze, az Órálló ezt egy „nemzetközi kalandor” munkájának minősíti.

Megmondom az Órállónak, hogy a miniszteriumtól kapott vetített képekkel hónapokon át utaztam Svájcban, Dániában, Norvégiában és Amerikában s igyekeztem a megcsonkított ország vérző sebeire rámutatni. Mondhatom, nagy érdeklődéssel figyeltek a külföldiek ezen előadásaimra s hiszem azt, hogy ha Bogdán Gyula ur szerint ez „külföldi kalandor” munka is, mégis tudtam a magyarságnak nem egy meleg szívű barátot szerezni s így valami esélyességgel a megvetett s lenézett „garázdálkodó” szekta is hozzájárult, hogy a magyar igazság napja mihamarabb felragyogjon.

Ezen előadásaim egyikén, másikán magyar emberek is voltak s azok az előadás után meleg kézszorítással megköszönték nékem, a „külföldi”-nek, hogy ilyen propaganda előadást tartottam, mondván, hogy ha a külföldön egy külföldi beszél Magyarországot érdekében, az sokkal hatásosabb, mintha egy születte magyar teszi ezt. Szerintem éppen az volt a baj, hogy Magyarországot külföldön nem ismerték. Amit az emberek nem ismernek, azt nem becsülik s nem szeretik. Ki tudott a külföldön Magyarországnak áldozatteljes küzdelméről a nyugati kultúra és a protestantizmus érdekében? *Éppen a sok-sok milliót számláló külföldi protestáns szabad egyházak, a baptista és methodista egyházszervezetek voltak azok, amelyek az egész világot átölelő összekötteléseiknél fogva Magyarországot megismertették s helyzetébe s viszonyaiba bevilágítottak.*

Azelőtt néhány évvel a református egyháznak egyik magasabb állású vezérével együtt voltam egy külföldi konferencián. A tanácskozások után az illető hozzám sietett s melegen megszörítölte a kezemet, ezt mondván: „Most már én is meggyőződtem arról, miszerint jó az, ha Magyarországon baptisták és methodisták munkálkodnak. Örülök neki. Most más képpen gondolkodom erről, mint azelőtt.”

Más országokban bizony a „szekták” vezetőit ezeket a „nemzetközi kalandorokat” másképpen becsülték, mint az Órálló teszi. Így Olaszország, Jugoszlávia és Lettország a methodista egyház superintendenseinek, kik külföl-

diek, érdemkereszteket adtak azon socialis közjótékonyaságért, amit a háboru után kifejtettek. Németország csak nem régen a vöröskereszt I. o. érdemkeresztjével tüntette ki dr. Nuelsen János methodista püspököt, aki ugyancsak külföldi. Sőt mi több, a berlini egyetem disz-doktorátussal tüntette ki ezt a nagyhirű methodista vezér egyéniséget.

A magyarországi kicsi methodista egyház aránylag sokkal többet jótékonykodott, mint bármely más hazai egyház. Erről bizonyoságot tehetnek: a Huszár akció, a különböző kórházak, árvaházak, sőt maguk a reformátusok is tehetnek róla bizonyoságot, ha ugyan el nem felejtették. Sok ruhát és sok élelmiszert osztogattunk, teljesen önzetlenül, csak hogy a háboru utáni nyomort enyhítsük. Gyermekek üdülő telepeink és árvaházaik is beszélhetnek jótékonyasági munkánkról. Nem néztük, hogy a nélkülözők milyen felekezethez tartoznak, sem azt, hogy vajjon hozzánk csatlakoznak-e, a nyomort akarjuk enyhíteni s szeretettel akartunk gyakorolni. Örvendünk, hogy a közjótékonyaság terén önzetlenül és érdeknélkül kifejtett munkánkról olyan irott bizonyítványaink is vannak különböző hatóságok és közéleti férfiaktól, melyek nem olyan obscurus gondolkozásra vallanak, mint az Órálló cikkei.

Legyen szabad egy igen tekintélyes embernek, dr. Deissmannak, a berlini egyetem tanárának szavait idéznem, amiket a methodismusról mond. Ezek a szavak, melyek egy világszerre nagy tudósnak elismert egyházi embernek szájából valók, kicsit más világításba helyezik munkánkat, mint a felekezeti szemüveget viselő, kicsinyes gondolkozású Bogdán Gy. szerkesztő ur.

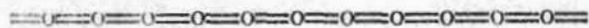
Deissmann ezeket mondja: „A püspöki methodista egyház és baptista egyház kiküldötteinek a stockholmi konferencián való szereplése, jó alkalmat adott az egyházi kongresszusnak arra, hogy erről a két egyházzól, melyek tényleg világegyházak, eddig elterjedt helytelen és ferde nézeteket korrigáljon és ne tekintse többé ezen protestáns egyházszervezeteket szektáknak. Tudommal dr. Nuelsen püspök volt az, aki az ellentünk Amerikában elterjedt ellenszenvet igyekezett leküzdeni igen szép sikerrel. Alig van az Oceánon túl még egy olyan egyházi vezérember, aki annyira pontosan s alaposan ismerné Közép-Európa helyzetét, aki oly benső kapcsolatokat létesített volna a többi egyházak vezetőivel, mint éppen ő. A quäkerek után, Nuelsen püspök szeretet akciója volt a legnagyobb Németországban, mellyel nemcsak a saját hitsorsosait segítette, akik a blokád miatt a legnagyobb nélkülözéseket szenvedték, hanem kivétel nélkül másokat is. Benne kifejezésre jut a legjobb amerikai egyetemi képzettség. Ő kiváló hírtörténész és a nyelveknek nagy mestere. Ő Bostonban, vagy Csikágóban ezernyi ezerből álló nagy-

tömegeket tud magával ragadni szóközi hével, de ugyanakkor a sápadt képű, szegénysorsu külvárosi vasárnap iskolai gyermekekhez is úgy tud leereszkedni s szívükhöz férközni, mint egy szerető jó édes apa. Akik nem ismerik az amerikai vallásos élet mélységeit, azoknak kívánám, hogy hallják őt predikálni. Leghirdetésében Wesley János és Luther Márton nyujtanak egymásnak kezet. Ha nem lenne methodista, egész biztosan közösségi keresztyén lenne, egyike azoknak, akiknek mély bibliai meggyőződése nagy látkört s tág szívet ad.

Ime így ír a mai német theologia egyik legtekintélyesebb tudósa a püspöki methodista egyház legmarkánsabb vezéralakjáról, dr. Nuelsen püspökről. Ha ilyen világhírű emberek, mint dr. Nuelsen püspök jóakaró, melegszívű barátai szegény, elnyomott hazánknak, azt hiszem, ezt Bogdán Gyula is elismeri, hogy ez csak javára lehet a magyar ügynek. Avagy ezek után is az egyedül üdvözítés, felekezetieskedés álláspontjára helyezkedik s megvonja a létjogosultságot mindattól, ami nem kimondottan református? Nagyon kérem, hogy tegyen meg ő is valamit „haladéktalanul” éppen a magyar ügyre való tekintettel: „Változtassa meg a „szekták” garázdálkodásáról” való véleményét a felsorolt tények alapján, s ne helyezkedjék a szabad egyházbeliekkel szemben pápás álláspontra.

Funk Márton

a magyarországi püspöki
methodista egyház
szuperintendense.

Életünk egy mozaik, amely pillanatnyi cselekedetekből van összeállítva s e mozaiknak végül az Úr Jézust kell kiábrázolni.

Mértőldes léptekkel akkor haladsz a tökéletesség felé, ha magadat a legtökéletlenebb tartod a földön.

Az emberek azt szeretnék, ha az Isten olyan volna, mint amilyenek ők kívánnák. Akkor pedig ahány ember, annyi félnének kellene lenni, hogy mindenkinek kedvére való legyen.

Ha a te szemedben édes fiacskám bármilyen epizódja életednek borzasztó nagy esemény lenne, úgy képzeletben repülj át egy csillagra az égen s onnan nézd, majd meglátod, hogy a nagy mindenséghez semmi az egész.

Becsüld meg, ha az emberek félreismernek, és üldöznek, mert ez kerget téged az Úr Jézus keblére.

HIREK.

— Meghívó a „Püspöki Methodista Egyház” IV. Missió-Konferenciájának folyó évi szeptember hó 1—4-ig Györkönyön (Tolna m.) tartandó gyűlésére.

Tárgysorozat:

Csütörtökön. (Szept. 1. este 8.) Az imateremben a konferenciára érkezett vendégek üdvözlése és konferenciai prédikáció. Tartja: Wallrabenstein Jakab nyiregyházi methodista prédikátor.

Pénteken. (Szept. 2 d. e. 8.) Dr. L. J. Nuelsen püspök közreműködésével urvacsoarával egybekötött istentisztelet. Istentisztelet után a konferencia ülései kezdődnek. Este 8 órakor dr. L. J. Nuelsen püspök előadást tart: „A világ-methodismus tevékenykedése.”

Szombaton. (Szept. 3 e. 8.) Reggeli ájtatosság. Vezeti dr. L. J. Nuelsen püspök. Az ájtatosság után a konferencia ülésezik. Este 8 órakor evangelizáló istentisztelet. Tartja: Bargmann H. bécsi superintendens.

Vasárnap. (szept. 4. d. e. fél 10.) Istentisztelet, amelyen dr. L. J. Nuelsen püspök prédikál. D. u. 2 órakor delegátus-délután. Este 8 órakor záró istentisztelet. Tartja: Dr. Nuelsen L. J. püspök.

Az istentiszteletek, valamint a konferencia ülései nyilvánosak. Mindenkinek szabad bemenetele van és mindenkit szívesen látunk.

— Meghívó! A Keresztyén Könyvesház k. f. sz. Budapesten VI. Felsőerdősor 5. szám alatti egyházi nagyteremben 1927. augusztus hó 18-án d. u. 5 órakor évi közgyűlést tartja, melyre az érdekelteket ezenel meghívja Napirend: 1. Elnök és jegyzőkönyvvezető választása. 2. Igazgatóság jelentése 3. A felügyelőbizottság jelentése az 1926. évről. 4. A szövekezelt megnyitó arany-mérlegének újabb előterjesztése. 5. Igazgatósági és felügyelőbizottsági összesített jelentése 6. Esetleges indítványok. Hátározatképtelenség esetén ugyanezen nappal rendezett ugyanott 1927. augusztus hó 31-én d. u. 2 órakor újabb közgyűlés tartatik, mely a megjelentekre való tekintet nélkül határozatképesnek lesz tekintendő. Budapest, 1927. július 23-án. A Keresztyén Könyvesház k. f. sz. igazgatósága. Dr. Melle F. H. Ottó s. k. Funk Márton s. k.

— Beszámoló a stari-becseji ifjusági konferenciáról. Kevés összejövettel készülnének oly örömmel és lelkesedéssel, mint a methodista ifjusági gyűléshez. Már hetekkel előbb örülnek ez ünnepnek, mely alkalmat ad arra, hogy a methodista ifjuság összejőjön, megismerkedjen és munkájáról, különféle nehézségeiről beszéljenek. Ilyen

alkalmunk volt június 28-29-én Sári-Becén. Körülbelül 150 fiatal férfi és nő gyűlt össze és hallgatta mindazt a sok jót és nemeset, amit részükre összehalmoztak. Az első Istentiszteletet superintendens Jákob tartotta és ez alkalommal kiosztotta az Urvacsorát, amelynél az ifjuság legnagyobb része részt vett. Utána dr. Wallrabenstein beszélt Józsefről. Megható módon vezette elénk Józsefnek életét. Különösen lelki és erkölcsi tisztaságát emelte ki, amelyet az ifjuság tisztezen tud megőrizni. Beszéde lelkünk mélyén mély szegyenérzetet váltott ki és éreztük, hogy a lelkünkért folyó erkölcsi harcban mily kicsinyek és gyengék vagyunk és mily nagy a távolság a mi és József lelki tisztasága között. Nem mondtuk, de én azt hiszem, hogy mindnyájan szívünk mélyén nagy és szent fogadalmat tettünk a bennünk lakozó rossz letörésére. Ezután elhatároztuk, hogy két delegátust fogunk küldeni Budapestre a keresztény ifjuság világkongresszusára. Délután énekistentisztelet volt. Különféle énekkarok működtek és közbe egy-egy egylet tagja jelentést tett munkájukról. Meghatóan szép volt. Zene az énekben és zene a szavakban. Az igazság és tisztaság gyönyörű zenéje. Utána Szepper baptista predikátor, ki vendég volt, nagyon érdekesen szólt hozzánk. Este Sebele predikátor evangelizáció istentiszteletet tartott és ezzel végelt is ért a tulajdonképeni gyűlés. Egy része a vendégeknek el is utazott, a többiek részt vettek a másnapi kiránduláson. Másnap a reggeli áhitat után, melyet Takács s. predikátor tartott, a szabadba mentünk, még pedig a Tiszaparthoz. Zárt sorban mentünk a városon keresztül és soknak az arcán lehetett olvasni a kérdést, lehetséges-e, hogy ily sok ifjusága van a metodistáknak? Ez a nap is tulgyorsan ért véget és mi igaz sajnálkozással váltunk el egymástól.

A gyűlés befejeztével éreztük, hogy nemcsak érdemes, hanem nagy hivatás Jézus harcosaihoz tartozni. Kérjük a jó Istent, hogy legyen a mi ifjuságunkkal és vezetőivel, hogy jövőre többet mondhassunk a győzelmekről amelyeket a sátán felett arattunk. Ez alkalommal köszönetet mondunk mindazoknak akik segítettek összejövetelünket széppé és értékesé tenni. Külön hálás köszönettel tartozunk a becsei predikátor családnak az ottani magyar testvéreinknek és barátoknak akik oly megható kedvességgel megvendégeltek benünket és reméljük, hogy a jó Isten aki látja a mi igaz törekvésünket megsegít benünket, hogy a jövőévben örömteli, viszonzatlásban legyen részünk Verbászon.

Gabel Krisztina.

Isten jó. A 34. zs. 9. verse felszólít minket arra, hogy kóstoljuk meg, azaz győzdünk meg róla, mily igen jó az Ur. Szinte óráról-órára élvezzük jószágát anélkül, hogy gondolnánk reá. Az Ur jósága, hogy van hajlékunk, hogy fejünket lehajthatjuk; hogy van mindennapi kenyerünk, hogy van ruházatunk, hogy van egészségünk, munkánk, családnk, gyermekeink s még egy egész csomó fel nem sorolható testi és lelki kincsünk. Igazán nem is tudjuk felfogni, hogy milyen gazdagok is vagyunk tulajdonképpen az Ur jósága folytán. Ismerd fel Isten jóságát, melyből naponta élsz s mely nélkül egy pillanatig nem tudnál élni. De ismerd fel azt is, hogy ha Ő oly jó veled szemben, akkor neked hálásnak is kell lenned. Háládat pedig úgy mutathatod be, ha elszakadsz a bűnös világtól, Jézus nyonidokain haladsz, mint az ő juhocskája!

Hála Jót tett jót hoz. Ismerek egy öreg nyugdíjas bacsit. Bar már öreg volt s a nyugdíja sem volt nagy, mégis elfáradt a szegényekhez s betegekhez, vigasztalta őket s tehetségéhez mérten segítette. Mikor a pénz teljesen elértéktelenedett, ő is elvesztette megtakarított pénzét.

De most meggyőződhetett arról, hogy aki jól vet, idővel jól is arat. Házikója mellett egy kis kert volt. Ő maga már nem tudta megmunkálni. Egy nap beállit egy munkás ember, kivel évekkel ezelőtt az öreg valami jót tett s azt mondta, a kertet ő fogja gondozni s megművelni, mert az öreg ur már gyenge, beteges. A konyhában elromlott a takaréktűzhely, javítására nem volt pénz. Egy nap egy lakatos jött egy segéddel s elvitték a takaréktűzhelyet. Néhány nap múlva kijavítva hozták vissza, persze pénzt nem kértek az öregtől, mert a lakatos az öreg ur egyik régebbi szolgálójának volt a férje. Annak idején a szolgálónak igen jó napjai voltak az öreg ur mellett, most ilyen módon akarta meghálálni.

Igy van ez tényleg az életben, a jót tett, mindig jót hoz. Próbáld meg!

Akié a mennyasszony, azé a vőlegény. Egy lelkész mondja el a következőket: „A paplakhoz közel lakott egy 86 éves tanító özvegy. Botra támaszkodva tudott csak járni. Nyitott bibliája mindig ott volt az asztalon, s térdepelve olvasta naponta. Sőt még könyv nélkül tanult egyes verseket az énekes könyvből. Majdnem naponta látogattam, bibliát olvastam, imádkoztam vele. Amint egy este elbucsztam tőle, azt mondta: „Még csak egyetlen egy gondom van! Ugy szeretnék Jézushoz közeledni, mikor meghalok, mint egy mennyasz-

szony a völégényhez!" Még pár szót váltottam vele, aztán hazamentem. Másnap reggel veje fekete ruhába öltözve hozzám jött s jelentette, hogy anyósa az éjjel meghalt. Elmondta, hogy éjjel tájban rosszul lett s mikor kérdezték tőle, hogy örömmel megy-e az Urhoz, azt válaszolta, hogy oly nagy örömmel, mint egy menyasszony megy a völégényhez! Boldog, aki így hal meg:

Ha földi életed befejezésére gondolsz, tudsz-e olyan benső vággyal Urad, Üdvözítőd elé menni, mint egy fehérbe öltözött menyasszony a völégénye elé?

Ne csufold Istent! E. városában élt egy egyszerű napszámos ember, aki csunya káromkodásáról volt híres munkatársai között. Olyan cifra s olyan kacskaringósan senki sem tudott káromkodni, mint ő. Hogy az Isten, a Krisztus, a Szentlélek nevét sem kímélte, hanem a legdurvább módon szidalmazta, napirenden volt. Egy nap azonban már annyira ment az Istenkáromlásban, hogy káromkodó környezete is megsokallotta s kikérte magának. Erre a dühösen káromkodó ember azt vágta nekik oda: „Ha tényleg létezik Isten, amiért káromkodok, hát verjen meg azonnal vaksággal!” Alig ejtette ki e szavakat, szeméhez kapott, s tapogatódzva azt mondta: „Mi van velem? Nem látok!” Társai vezették haza. Megkapta, amit kért! Isten néha megteszi, hogy rögtön válaszol a káromló szóra, de legöbbször igen hosszú türe s várja a bűnös magába szállását, megtérést!

Egy világias életű ur azt mondta egyszer egy predikátornak: „Vasárnaponként számadási könyveim lezárásával szoktam eltölteni!” A predikátor azt válaszolta: „Őn meg fog egyszer győződni arról, hogy az ítélet napján is számadási könyvek zárulnak le!”

Imé nem szunyad és nem aluszik az Izraelnek őrizője. A 121. zs. 4. versének ezen alhitását egy kőbánya munkásai szószerint tapasztalták. Éppen egy mélyen kivájt szikla tövébe akartak leülni, hogy reggelizzenek, mikor észrevették, hogy a húsból és turóból álló reggelijüket a varjak meglepték s dézsmálják. Az egyik munkás a varjak után futott, de egyedül nem sokra mehetett. Segítségére siettek a többiek is mind. A varjak néha leültek a közeli fákra s beváriák üldözőiket, aztán megint tovább repültek. A munkások látván, hogy hiába üldözik a varjakat, bosszusan visszasérték, de milyen nagy volt csodálkozásuk; a mélyen kivájt szikla, mely alatt a reggeli szerették volna elfogyasztani, ledől, s mindent maga alá temetett. Mit bánták most az elrabolt reggelit, bálásan tekintettek az égre, hogy ilyen csodálatos módon megmenekültek. Az egyik munkás még megjegyezte: Éliásnak húst és kenyeret hoztak a varjak, hogy életben maradjon, tőlünk pedig, hogy életben ma-

radhassunk, elvitték a húst és turót. Csodálatos az Ur! Ő nem szunyad! Övéire vigyázz. Csodákat tesz ma is!

Mit olvasunk Fiers Elek könyvecskéjében a harang alap javára rendezett táncmulatságról. Fiers: „Amikor a legényegyletek s a jótékony asszonyok táncmulatságot rendeznek a harang alap javára, akkor az történik, hogy Krisztus jegyesét a Sátán pénzén ruházzák. Alacsony ösztönökre épített vállalkozás a pénzszerzésnek ilyen módja. Belejátszik a hiúság, a fényűzés, az alkohol, nem is szólva arról, hogy az összesimuló pároknak mit tanácsol a vér. Aztán a családió keserves keresetéből — ha minden jól megy — minden száz koronából öt a „jótékony” célra jut.

Az angyalok összerázkódnak az égben, amikor majd megkondul az a harang.

Meg kell figyelni majd annak a templomnak a történetét. Szólhatnak a harangok! Őreseknek kell maradni a padoknak. Azoknak a harangoknak a tevékenységét csak egy célra fogadhatja el Isten: amikor lángban áll a falu, vagy kilépett medréből a folyó . . .

A templom épületének jelentősége. A torony: az ő embernek a képe, aki belül üres. A harangnak: nincsen érzéke. Az óra: a tovarohanó időnek a képe. A toronyban nem laknak fülemülék s pacsirták, hanem baglyok s denevérek, vagyis éjjeli állatok. A toronymagasság, az örök hajlékok után való vágyódást fejezi ki. A keresztelő medence: az újjászületés szükségességére emlékeztet. A szószék pedig azt juttatja eszünkbe: ne csak hallgassátok az Igét, de cselekedjétek is! Az oltáron álló gyertyatartók pedig a törvényre és az evangéliomra emlékeztetnek. A templomajtó: azt juttatja eszünkbe: Menjétek be a szoros kapun, avagy pedig azt a másik fontos krisztusi kijelentést: En vagyok a juhoknak ajtaja! Csak Jézuson át juthatunk az Atyához. Szeresd a templomot, de nem azért, mert szép kőből van építve, vagy mert szépen van kifestve, hanem azért, mert imádság helye, Igé hirdetés helye, ahol lelked felfoháskodhatsz Istenhez s ahol Igéjét meghallgatva, követheted azt! Egy nap, az Ur hajlékának pilvarában, jobb, mint másutt ezer nap.

Két kép. Olaszországban egy képtárban két különböző festő képe van egymás mellett. Az egyik a vihartól felkavart tengert ábrázolja. Sötét felhők függenek fölötte, villámok hasogatják az eget és a hullámok vad futásban rohannak tova. A tájékozó tengerből felbukkannak egy halott emberi fő. — A másik kép ugyancsak a viharos tengert állítja elénk. Azonban a dühös hullámok közepett áll egy kőszál és a kőszálban egy hasadék zöldel, virággal benne, amiben egy galamb ül nyugodtan, békén a fészken. — Ha Jézus Krisztus életed fundamentuma, tombolhat körülötted vad hullám, nem fogsz félni, hanem őbenne pihen tested, lelked!